

Ὁ δὲ σεβάσμιος γυμνασιάρχης Κύριος Παμπούκης, δαπάνη τοῦ Κυρίου Α. Ναδίρη, ἐπεχείρησε τὴν εἰς τὴν καθομιλουμένην παράφρασιν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων. Καὶ πόσον μὲν σπουδαῖον, πόσον ἀναγκαῖον καὶ πόσον κοινωφελές εἶναι τὸ ἔργον, ὅπερ ἐπεχείρησαν οἱ ἀξιότιμοι ἡμῶν συμπολίται Κύριοι Παμπούκης καὶ Ναδίρης δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ τὸ καταδειξώμεν διὰ πολλῶν· διότι γνωστὸν εἶναι, ὅτι ἐν ᾧ ἅπαντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἔθνη ὠφελοῦνται, μεγάλως ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῶν γνώσεων τῶν προγόνων ἡμῶν, μόνον εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους τούτων εἶναι δυσπρόσιτος ὁ θησαυρὸς οὗτος, διότι ἐν ᾧ ἅπαντα μὲν τὰ ἄλλα ἔθνη μετέφρασαν αὐτὸν εἰς τὰς ἰδίας καὶ θεμιθῆναι μάλιστα γλώσσας, μόνον ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες τὸν φυλάττομεν ἀκόμῃ κλεισμένον ἐν τοῖς κιβωτίοις τῆς ἀρχαιότητος· τὰ κλειθῆρα δὲ τῶν κιβωτίων τούτων ὀλίγοι δυστυχῶς ὀλίγιστοι τῶν παρ' ἡμῖν εὐτυχούσι νὰ τὰ εὕρωσι, καὶ δὲν συστελλόμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ὠφελήθημεν ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως τῶν Κυρίων Παμπούκη καὶ Ναδίρη. Καὶ τοῦτο μὲν εἶναι πάνθομολογοῦμενον, διὰ νὰ φέρῃ ὅμως καὶ τοὺς προσδοκωμένους καρπούς, ἀναγκαῖον καθίσταται νὰ εἰσδύσῃ ὁ θησαυρὸς οὗτος τῶν προγόνων ἡμῶν καὶ εἰς τὴν καλύβην τοῦ πτωχοῦ, καὶ νὰ κατασταθῇ εἰ δυνατόν τὸ κυριώτερον αὐτοῦ ἀνάγνωσμα.

Διὰ νὰ γείνη ὅμως τοῦτο, πρέπει νὰ ἀναγεννηθῇ ἄλλος τις Ζωσιμᾶς νὰ καταβάλλῃ τὴν πρὸς ἔκδοσιν καὶ μετάφρασιν δαπάνην, ὁ δὲ βιβλιοπώλης νὰ φροντίζῃ μόνον τὴν διανομὴν ἢ τὴν διασκόρπισιν πανταχοῦ τῶν ἐλληνικῶν κοινοτήτων. Εἶναι δὲ κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον ἀξιεπαινος ὁ Κ. Ναδίρης, καθόσον καίτοι μὴ ὁμοιάζων τὸν Ζωσιμᾶ κατὰ τὰ πλούτη, ἐφιλοτιμήθη ὅμως νὰ τὸν μιμηθῇ κατὰ τὴν διάθεσιν. Συνιστῶμεν λοιπὸν ἐνθέρμως τὴν εἰς τὴν καθομιλουμένην ἀνάγνωσιν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων.

Μετεφράσθησαν δὲ ἄχρι τοῦδε καὶ πωλοῦνται τὰ ἀκόλουθα ἔργα.

Α'. Ἰσοκράτους Ἀρχίδαμος	} ἀνά δραχ. 1, 50
» Εὐαγόρου ἐγκώμιον	
» Παραίνεσις πρὸς Δημόνικον	
» Πρὸς Νικολέα π-ρὶ τοῦ βασιλεύειν	
» Νικοκλῆς συμβουλευτικὸς	
» Ἀρειοπαγητικὸς Πλαταικὸς	

Β'. Δημοσθένους οἱ τέσσαρες φιλιππικοὶ	} ἀνά δραχ. 1, 50
» ὁ περὶ Στεφάνου	

Ἄς μᾶς ἐπιτρέψωσι δὲ οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἔργα ἀσχολούμενοι μίαν μόνην τὴν ἐξῆς παρατήρησιν νὰ κάμωμεν. Ἄπαντες οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς ἔχουσιν ἀπείρους σχολιαστὰς καὶ ἐκδότας Εὐρωπαίους. Ὅλων τῶν Ἑλλήνων συγγρατέων τὰ ἀπέραντα καὶ ἀτελεύτητα σχόλια κατέχουν ὄγκον ἢ χῶρον ἀσυγκρίτως μεγαλειότερον τοῦ κειμένου. Πολλὰ μὲν τῶν σχολίων τούτων εἶναι σχολαστικὴ ματαιοπονία, ὀλίγιστα δὲ μόνον εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς ἐξήγησιν ἢ σαφήνειαν τοῦ κειμένου. Τῶν ὀλιγίστων λοιπὸν μόνον τοιούτων σχολίων καὶ μόνον χάριν σαφηνείας ἄς κάμωσι χρῆσιν οἱ Ἕλληνες παραφρασταὶ ἢ μεταφρασταὶ· τὰ δὲ λοιπὰ ἄς τ' ἀφίνωσι κτῆμα ἀναφαίρετον τῶν σχολαστικῶν Εὐρωπαίων, διότι ἄλλως μὲ τὴν πλησμονὴν τῶν σχολίων καὶ τὸ κείμενον ἀσχημίζουσι καὶ εἰς δαπάνας ἐλθέτουσι τοὺς ἐκδότας. Πολυμάθειαν δὲ δὲν δεικνύει ὁ θέτων κατὰ σειράν σχόλια ἐπὶ τῶν σχολίων, ἀλλ' ὁ δυνάμενος νὰ ἐκλέξῃ μόνον τὸ χρήσιμον.

Πρὸ παντὸς δὲ ἄλλου συνιστῶμεν εἰς τοὺς μεταφραστὰς τὴν μεγαλειτέραν σαφήνειαν, διότι τότε μόνον ὠφελεῖται ὁ ἀναγνώστης, ὅταν δὲν ἀναγκάζεται νὰ σκεφθῇ πολὺ πρὸς κατάληψιν τοῦ κειμένου, ἄλλως ἀηδιάζει καὶ δὲν ἔχει ὄρεξιν ν' ἀναγνώσῃ.

Παρόραμα οὐσιῶδες. Ἐν ἀρχῇ τοῦ τεύχους τούτου κατὰ λάθος ἐξετυπώθη φυλλάδιον γ' καὶ δ'. Ἀπριλίου καὶ Μαρτίου· ἀνάγνωθι Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου.